

Z zaprtimi, udrtimi očmi
 čakala je, da pride ponjo smrt.
 In blede so ji ustnice v molitvi
 globoki trepetale brez prestanka.
 In sni so padli ji na trudno dušo:
 Cvetoča deklica je žila z njim
 na grajskem vrtu v srečnih, zlatih hipih.
 In v krilu svilnatem stopila je
 z njim pred oltar... Duhovnik ju je zvezal...
 Prikaže se ji sveta Uršula
 in ji zažuga večno pogubljenje...
 Odpre se zemlja, in začuti Alma,
 kako pogreza se v brezdanjo noč...
 »O, Bog moj sveti, oh, prečista Mati,
 usmilita se me, rešita me! — —
 Pošljite ponj, ki bral je novo mašo,
 da izpove me, da me z Bogom spravi!...«

In prišel je, in nagnil se je k nji.
 »Jaz nisem kriva, tudi ti si čist...«
 In sklonil se nad posteljo je smrtno
 in vroče je poljubil Almi ustne,
 kot bi izpiti hotel dušo njeno.
 »O, moli zame, oh, za dušo moli!...«
 In glavo njeno dvignil je v naročje,
 na mrtvem srcu je njegovem sladko
 zaspala in umrla soror Alma!

E. Gangl.

Kot srna si plaha . . .

Kot srna si plaha,
 če kdo je doma;
 kot grlica krotka,
 kedar sva sama . . .

Zamaknjen te slušam,
 ti gledam v oko,
 na srce pritiskam
 in božam lepo . . .

Nikar pa ne upaj
 preveč mi, dekle...
 nedolžnost, nedolžnost
 le enkrat cvete . . .

I. N. Resman.